

SOUMLAK STRÁŽCŮ

ASPIRIT
ANIMALS™

DRÁP ŠELMY

VARIAN JOHNSON

FRAGMENT

Spirit Animals:

Soumrak strážců - Dráp šelmy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Varian Johnson

Spirit Animals: Soumrak strážců - Dráp šelmy – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

SOUMLAK STRÁŽCŮ
SPIRIT
ANIMALS™

DRÁP
ŠELMY

SOUMLAK STRÁŽCŮ
SPIRIT
ANIMALS™

DRÁP
ŠELMY

Varian Johnson

 FRAGMENT

AMAYA

Arktika

EURA

Transwick

Concorba

Zelený krad

Okaihi

ERDAS

Pro Crystal, která nám dává pamlsky,
i když zlobíme.
– VJ

Copyright © 2017 by Scholastic Inc.

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

SCHOLASTIC, SPIRIT ANIMALS and associated logos
are trademarks and/or registered trademarks of Scholastic Inc.

Translation © Václav Soukup, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4055-4

ISBN e-knihy 978-80-253-4214-5 (1. zveřejnění, 2019)

LENORI

LENORI PŘECHÁZELA PO SVÉ STÍSNĚNÉ CELE – V PODSTATĚ šlo o malou kobku, uboze zařízenou dřevěným nábytkem. S Olvanem ani s žádným jiným Zelenopláštníkem nebyla ve styku od svého zatčení. Většinu ostatních zadržovaných poslali do Zeleného hradu, kde čekali na soud, ale ona s Olvanem zůstali v poradní citadele.

Olván.

Jeho přítomnost cítila díky svému duhovému ibisovi. Vůdce Zelenopláštníků uštkla zmije Brunhildy Veselé, a proto měl většinu těla naprosto znehybněnou. Trpěl bolestmi, ale zatím žil.

Zatím zůstávali naživu všichni, ale na jak dlouho?

Druhá Požíračova válka si vybrala daň na všech národech a Žerfova ničivá vláda teroru obavy lidí jen umocnila. Zelenopláštníci zachránili svět, ovšem za cenu velkých obětí. Dělalí, co se dalo, přesto však trpělo mnoho lidí.

Zeríf využil obrovských armád Žerfa, který ho ovládal, a zpusťořil jimi svět. Tyto boje ale neprobíhaly jen ve vzdálených zemích jako Stetriol nebo Arktika. Zabíjelo se v každé vesnici. Soused proti sousedovi. Bratr proti bratrovi. Matka proti dceři. Otec proti synovi.

A podíl na těch nejhorřích škodách měli i samotní Zelenopláštníci.

Zeríf vyzbrojený Žerfovými parazity se zmocnil větřiny členů jejich řádu a poté je poslal rozsévat chaos ve všech koutech všech zemí. Žádná vesnice, domobrana ani armáda nemohla zvítězit nad zelenopláštnickými jednotkami, když je doprovázeli jejich zvířecí společníci. Takto utržení ze řetězu Zelenopláštníci předvedli světu své schopnosti v plné kráse, a vyšla tak najevo jejich skutečná síla.

Lidé se jich báli. Hněvali se. Byli nedůvěřiví. A Lenori jim to nemohla vyčítat.

S Olvanem si mysleli, že na zasedání s vůdci národů se jim povede rozptýlit veřkeré pochybnosti a připomenou světu, že Zelenopláštníci chtějí pouze udržovat mír. Dokonce s sebou přivedli čtyři hrdiny Erdasu – každý z nich pocházel z jiné části světa, ale spojoval je slib bránit všechny země a sloužit jim. Jenže zrádci z jejich vlastních řad zabili čungského císaře a vina byla připsána všem Zelenopláštníkům.

Lenori přitiskla ucho ke dveřím, aby se ujistila, že poblíž nikdo není. Slyřela jen tiché odkapávání z dřevé střechy citadely, a tak vypustila Myriam z klidového stavu. Ibis se důležitě prošel po cele, přičemž hrdě vystavoval duhové peří a třepal dlouhými hubenými nohama.

„Na předvádění nemáme čas, Myriam,“ řekla Lenori.
„Musíme najít naše mladé přátele.“

Posadila se na kamennou podlahu a zavřela oči. Přestala vnímat chlad v místnosti a potlačila v sobě strach z vězení a obavy o své zelenopláštnické druhy. Tep se jí zpomalil a tělo se uvolnilo. Existovala jen ona, Myriam a Erdas – spojení v jedno.

Vyvstal před ní nejasný obraz. Soustředila se a snažila se jej zahlédnout zřetelněji. Snažila se zaostřit. Byla to loď plující oceánem. Pevněji stiskla víčka a uviděla čtyři hrdiny tisíců se v malé kajutě. Ne, nebyli čtyři. Napočítala jich šest. Prošli nějakými strastmi – z tváří jim vyčetla únavu, ale i to, že dosáhli úspěchu. V duchu se zaměřila na Rolana. Pohled jí utkvěl na tenkém koženém řemínku kolem jeho krku.

Srdce země. On ho odhalil!

V dálce zaslechla nějaké ozvěny. Hlasy? Kroky?

Číhalo na ně na lodi nebezpečí? Nastražená past?

Zatřásla hlavou. Tyhle zvuky se neozývaly z lodě. Někdo se blížil k její cele.

Zamrkala a duchem se vrátila do kobky. Pohlédla na svého ibisa, který vedle ní klidně seděl. „Myriam, vrať se. Nechci, aby věděli, že jsi byla venku.“

Duhový ibis zmizel, zrovna když se rozletěly těžké dveře. Do místnosti vstoupily dvě bojovnice v černém oblečení. Tu s krátkými blondatými vlasy poznávala. A opravdu, vzápětí se ukázala ženina hnědá zmije – plazila se jí po svalnaté paži. Byla to Brunhilda Veselá. To ona Olvana otrávil.

Druhou válečnici Lenori neznala. Tato žena na sobě měla stejně jako Brunhilda černou uniformu s mosazným lím-

cem a chrániči předloktí, ale k tomu na většině prstů nosila křiklavě se lesknoucí prsteny. Dlouhé hnědé vlasy měla stočené do složitého copu, který se jí táhl přes rameno jako vyšívaný provaz visící z opony.

Neznámá žena luskla prsty a do místnosti vkročil sluha nesoucí podnos se spoustou chleba, datlů a sýra. Lenori přiměla svůj žaludek zůstat potichu. Dva dni neviděla ani kousíček jídla.

Sluha položil podnos před ni a odešel z místnosti. Žena s dlouhým copem k ní přistoupila. „Nechceš se najíst?“

Lenori předstírala, že jídlo nevidí. „Ne. Chci být puštěna na svobodu.“

Žena s copem zavrtěla hlavou. „Nežádej nemožné,“ řekla. „No tak, kousni si. Sněz to všechno. Nacpi se.“ Zakřenila se. „Slibuju, že do toho není přidáný jed té zmije.“

Lenori si jí nevšímal a položila si ruce do klína. „Co ode mě chcete?“

„Víme, že tvoji mladí přátelé byli v Amayi,“ řekla Přísežnice a hodila si cop přes rameno na záda. Začala chodit po cele a boty jí klapaly na ošlapané kamenné dlažbě. „Na to, jak je ten amulet malý, je po něm docela sháňka. Ty děti měly štěstí, že s ním utekly.“ Od pasu vytáhla načervenalý meč. Na jeho čepel dopadlo světlo a zaleskl se. „Doslechli jsme se, že plují do Eury,“ řekla. „Co tam je? Další z těchhle takzvaných darů?“

Lenori upřeně hleděla před sebe a nic neříkala.

Žena poklekla a zahleděla se Lenori do tváře. Její oříškové oči byly studené jako ta kamenná dlažba. Poté svůj meč položila na zem tak, aby na něj Lenori pohodlně dosáhla.

Téměř jako by ji vyzývala, aby se pokusila po něm chňapnout.

„Chápu, že nechceš zradit své přátele,“ řekla žena. „Ale jsou to jen děti. Tohle není pro ně. Slituj se nad nimi. Ušetři je jakékoli další bolesti a útrap.“

„Dvakrát zachránily svět,“ řekla Lenori. „Neměla bys je podceňovat.“

Žena si prohlédla ruce a konečky prstů pohladila svou sbírku prstenů. Ten, který měla na prostředníčku, byl opatřen třemi malými kuželovitými bodci. Pootočila prstenem tak, aby bodce vyčnívaly ven z dlaně. Pak se jí na tvář vkradl jízlivý úsměv a vlepila Lenori facku. Ta vykřikla spíše překvapením než bolestí. Žena ji udeřila znovu, ještě silněji. Lenoriin obličej zahořel. Ženin prsten zafungoval, jak měl.

„A ty bys neměla podceňovat mě,“ řekla žena a pootočila si zkrvavený prsten nazpátek.

Lenori pohledem sklouzla k meči ležícímu na podlaze. Uvažovala, že po něm skočí, ale zarazila se. Byla si jistá, že přesně tohle ta žena chce, a ona jí nechtěla poskytnout zadosťučinění.

Žena meč nechala ležet na podlaze a zvedla bochník chleba. Kousek utrhla a strčila si jej do pusy. „Vynikající.“ Pak chléb podržela Lenori pod nosem. „Vím, že si chceš kousnout. Musíš hlady blouznit.“

Lenori zavrtěla hlavou.

Žena si povzdechla a snědla větší sousto. „Kam mají namířeno, Lenori? Co hledají? Není tam, kam jdou, další dar? Není stejně mocný jako Srdce země?“ Žena odhodila zbývající chléb na podnos, zvedla svůj meč a vstala. „Slibuju, že

jestli mi pomůžeš, nic se jim nestane. Jenom je zajmu a přivedu.“ Krátce pohlédla na Brunhildu. „Víš, co se stalo Olvanovi. Byla bych strašně nerada, kdyby ty děti postihl podobný osud.“

„Nikdy je nenajdeš,“ řekla Lenori.

Žena se poprvé od chvíle, co vešla do cely, přestala usmívat. „Snad ti další dva dny bez jídla pomůžou změnit názor.“ Luskla prsty a Přísežník se vrátil. Když podnos zvedal, Lenori se stáhly vnitřnosti.

Žena s copem zvedla ruku a posunkem naznačila bojovníkovi, aby se zastavil. Mečem odřízla kousíček sýra. Byl tak malý, že by se vešel do náprstku.

„Ale vlastně proč bys kousek dostat nemohla?“ řekla a hodila jídlo Lenori. To se jí odrazilo od nohy a dopadlo na podlahu. Krásně čistý sýr obalila smítka prachu.

„Vidíš, jak jsem hodná? Mohla jsem tě nechat o hladu.“ Žena vykročila z místnosti. „Ale stejně jako to jídlo, ani moje laskavost nevydrží věčně. Řekneš mi, co chci vědět, nebo počítej se smrtí.“

Dveře se s bouchnutím zavřely a Lenori obklopilo ticho. Zvedla pláteček sýra. Sbíhaly se jí sliny... v ruce voněl ještě lépe.

Pak jídlo pomalu poválela mezi prsty, aby ho očistila.

Mohou zkoušet její víru, ale nezlomí ji.

Byla Zelenopláštnice.

Věrná až do konce, ať se děje cokoliv.

PŘES OCEÁN

CONOR VYHLÉDL Z KULATÉHO OKÉNKA ŠTÍHLÉ PLACHETNICE, která se s pomocí silného větru prořezávala neklidným mořem. Nalodili se do ní v pobřežním městečku severně od Concorby. Díky malé sbírce mincí od Ctirada – a Rolanovu umění vyjednávat – získali kajutu se čtyřmi lůžky a dvěma batohy mizerných zásob. Místnost ani zdaleka nebyla dost velká, aby se jich uvnitř pohodlně vyspalo všech šest současně, ale vybírat si nemohli.

Conor přistoupil k oknu a zamžoural na vlastní odraz v ušmudlaném skle. Sáhl si na čelo a prsty přešel po kůži přímo tam, kde bývalo Žerfovo znamení. Přestože černá spirálka zmizela, stále cítil její moc. Její tíži. Bylo to neviditelné břemeno a on se bál, že ho bude nosit do konce života.

„Vidíš něco zajímavého?“ zeptal se hlas za ním.

S úsměvem se otočil. Abeke se pohybovala hbitě a tiše, i když měla leopardici Urazu v pasivním stavu na své paži. Zatnul předloktí a sledoval, jak se mu pod tetováním

Brigana zavlnily svaly. Strašně nerad nechával velkého vlka tak dlouho v klidovém stavu, ale jejich nynější úkol vyžadoval nenápadnost, nikoli sílu.

Znovu vyhlédl z okna a upřel zrak do dálky. „Mohla by to být iluze, ale myslím, že na obzoru vidím zemi.“

„Zrovna jsem mluvila s kapitánem,“ řekla. „Brzy doplujeme k pevnině.“

Conor se zazubil. Eura. Zelená pole. Světle modrá obloha a chladný větřík ve tváři. „Myslíš, že budu moct navštívit svoji rodinu?“ zeptal se. Ačkoli je viděl nedávno, s rodiči a bratry trávil čas vždycky nesmírně rád. Ani mu nevadilo vstávat brzy ráno a starat se o ovce. Díky času strávenému se svou rodinou si připomínal, že Zelenopláštříkem je proto, aby bránil nejen Erdas, ale i své nejbližší.

„Mohli byste ochutnat pravé eurské jídlo,“ pokračoval. „Pastýřský koláč a všechno.“

Abeke se zamračila, což mu jako odpověď víc než stačilo. Předtím v Amayi se Rolan vydal navštívit svou matku, kvůli čemuž je Přísežníci málem chytili. Kdyby nebylo Ctirada, pravděpodobně by jim neuprchli.

Abeke v jeho tváři nejspíš něco zahlédla, snad obavy o vlastní rodinu, protože najednou se usmála a řekla: „Třeba se všude v Erdasu neví, že Přísežníci na nás vypsalí odměny. Pokud to tak je a čas nám to dovolí, určitě budeš moct svou rodinu navštívit. A bylo by fajn dát si zase jednou normální jídlo.“ Obrátila se směrem ke kamarádům, kteří dosud spali. „Měli bychom vzbudit ostatní.“

„Rolana budíš ty,“ řekl Conor a ukázal na jednu z pryčů naproti. „Když se dost nevyspí, je vždycky podrážděný.“

Conor začal budit Ctirada s Ankou, zatímco Abeke přešla na druhou stranu kajuty. Ctirad ležel na posteli stočený do klubička a přes tělo měl přehozený svůj červený plášť. Conor si nebyl jistý, ale domníval se, že Ctirad ve spánku vrní.

„Vstávej, Ctirade,“ řekl Conor a lehce do něj šfouchl.

Červenopláštník zívł, protáhl se a za bílou kočičí maskou zamrkaly jeho zlaté oči. Pokusil se vstát, ale loď se trochu naklonila a on ztratil rovnováhu. Pomalu klesl zpět na matraci. „Měl jsi mě vzbudit, až doplujeme k pevnině.“

Conor zakroutil hlavou. Ctirad od svého bývalého spirituálního zvířete převzal kromě síly a vylepšených reflexů také záporný vztah k vodě – a černý ocas, jenž se v rámci možností snažil utajit. Conor uvažoval, jaké další vlastnosti Ctirad od černé pumy převzal. Doufal, že nezačne línat nebo vykašlávat koule chlupů.

Vedle Ctirada se na druhé pryčně zavrřtěla Anka. Conor aspoň předpokládal, že je to Anka. Díky svým chameleonským schopnostem dokázala splynout s ošoupanou modrou příkrývkou, takže byla na pohled téměř neviditelná. Když se posadila, její pleť se přebarvila z bledě modré na teple hnědou, která ladila s prkny na stěnách kajuty.

Mej-lin s Rolanem naproti zazívali. Mej-lin vyskočila z postele, kdežto Rolan na sousedním lůžku zůstal, přitáhl si kolem sebe tlustý hnědý plášť a pevně zavřel oči. V Amayi se plášť zdál být příliš teplý, ale až budou cestovat Eurou, přijde mu vhod. Conor věděl, jak chladné tam někdy bývají noci, a uvažoval, jestli se neukvapili, když své spolehlivé zelené pláště odložili u cesty v Amayi.

„Se Ctiradem většinou nepeču, ale teď docela souhlasím,“ řekl Rolan. „Co nás takhle vzbudit, až tam budeme?“

Mej-lin se ohnula a bouchla Rolana do ucha. „Ty nechceš snídani?“

Rolan zasténal. „Solený platýs a okoralé suchary. Desátý den to samé.“ Předstíraně se usmál. „Mňam.“

Mej-lin ho znovu praštila do ucha. „Jedl jsi horší věci. Pamatuješ si na to jídlo z tuleního tuku v ardujské osadě?“

„Ani mi to nepřipomínej,“ řekl a mnul si ucho. „Tu rybu беру.“

„Jedno po druhém,“ řekla Anka a vstala z postele. Pleť měla průhlednou a rozmazanou. „Ctirade, teď by se hodilo, abys nám podrobně řekl vše, co víš o dalším daru.“

Ctirad se s rukama za hlavou opřel zády o stěnu. Zdálo se, že se ve svém postavení vyžívá – nejspíš se chtěl cítit důležitější. Conor v jeho zájmu doufal, že opravdu ví, kde další dar je. Pokud ne, Mej-lin byla náchylná hodit ho přes palubu.

Ctirad pohlédl na Conora. „Pamatuješ si na příběhy o velkém eurském válečníkovi a jeho černé pumě?“ zeptal se ho.

Conor přikývl. „Trochu. Povídalo se, že ta puma je velická jako Tellun.“

„Ne, ještě větší,“ řekl Ctirad. „Její dunivý řev zněl jako tisíc vybuchujících sopek. Srst té pumy byla černá jako půlnoc při zatmění měsíce a svými diamantovými drápy a zuby dokázala rozdrtit i ten nejtvrdší kámen.“

„Vsadím se, že překonat brnění slavného amayského korovce by nedokázala,“ zabručel Rolan.

Mej-lin, která teď seděla na posteli vedle Rolana, ho strčila loktem do boku. „Mlč.“

„Také se vyprávělo o válečníkovi s mocným mečem,“ pokračoval Ctirad. „Ten meč měl v jílci vsazený žlutý drahokam, který ladil s očima černé pumy. A čepel byla údajně stejně ostrá jako její drápy.“ Ctirad se odmlčel. „Tak se mu taky říkalo: Dráp šelmy.“

„Víš, kde je?“ zeptala se Abeke.

Zakroutil hlavou. „V našem sídle v Trunswicku jsme mívali jeho repliku. Používal jsem ji během války – teda, dokud se nezlomila. Hlavně že byla ukovaná z nejkvalitnější oceli v Trunswicku. Každopádně ten meč sice nebyl pravý, ale můj otec v našem sídle přechovával všemožné záznamy a vyprávění místních legend. Byla to taková jeho posedlost. Pokud máme zjistit, kde se nachází skutečný Dráp šelmy, měli bychom začít v jeho knihovně.“

Conor si vzpomněl, že repliku toho meče spatřil jenom jednou, a to když pracoval jako Ctiradův sluha. Ctirad byl tehdy rozmazlený Devin Trunswick a Conor syn prostého pastýře. Časy se hodně změnilly.

„Žádná další vodítka nemáme. Vypadá to, že bychom měli vyrazit do Trunswicku,“ řekla Mej-lin. Vstala z postele a začala točit s bojovou holí. „Doufáme, že najdeme záznamy, které nás dovedou k tomu pravému meči.“

Conor se zářivě usmíval a ani se to nepokoušel skrývat. *Trunswick!* Třeba se mu nakonec přece jen podaří navštívit svou rodinu. Žili kousek od města, sotva den cesty.

„Budeme potřebovat víc zásob,“ konstatovala Abeke. „Počasí nebude tak přívětivé jako v Amayi.“

„Cestou do Trunswicku natrefíme na spoustu míst, kde se dá nakoupit,“ řekl Ctirad. „Seženu pro nás, co bude třeba. Peněz mám myslím dost.“

„Ano a za to ti děkuju,“ řekla Anka. „Po tolika dnech na cestě bylo příjemné vyspat se v normální posteli.“

„Mně neděkuj,“ odvětil. „Poděkuj Červenopláštíkům. Šejn nám zanechal celé jmění, když... ty víš...“

Conor byl rád, že to Ctirad nedořekl. Abeke se otočila čelem ke zdi, zády k nim. Šejn, bývalý vůdce Červenopláštíků, zemřel v boji proti Žerfovi. Abeke o něm moc nemluvila, ale hodně jí na něm záleželo, i když jejich vztah byl složitý.

„Budeme toho potřebovat mnohem víc, ne jenom oblečení,“ řekla Anka. „Jídlo, zbraně, zásoby.“ Opřela se o dveře a splynula s popraskaným starým dřevem. „Než se vydáme do Trunswicku, měli bychom si nejdřív nabrat všechny potřebné věci v hlavním sídle Červenopláštíků. Říkal jsi, že je to nedaleko, ne?“

Ctirad si zatahal za límec. „Nemyslím si, že je to dobrý nápad,“ odpověděl.

„Souhlasím,“ řekla Abeke. „Další dar musíme najít, co nejrychleji to půjde. Čím déle budeme čekat, tím nebezpečnější to bude pro nás i pro zbytek Zelenopláštíků.“

Rolan si odkašlal. „Hele, já nejsem velký fanda Červenopláštíků – nic ve zlém, Ctirade – ale možná má Anka pravdu. Bylo by fajn dostat se k nějakému slušnému jídlu – aspoň k něčemu lepšímu, než je platýs. A pořádně vybavit Abeke šípky.“ Letmo pohlédl na Mej-lin, která nepřestávala točit bojovou holí. „A Mej-lin sehnat něco s čepelí.“

Když Rolan pro jejich skupinku vyjednával plavbu, v rámci dohody musel přihodit Mej-linův meč. V Amayi ho vzala jednomu Přísežníkovi a chlubila se, že ho použije na Wikama Spravedlivého, až se znovu střetnou. Přestože Mej-lin dokázala s přehledem vyhrát nad nejlepšími bojovníky *úplně* beze zbraní, Conorovi a ostatním se vždy spalo lépe, pokud byla dobře ozbrojená – obzvláště když čelili celé armádě Přísežníků.

Mej-lin přestala točit svou holí a trochu neochotně řekla: „Červenopláštníci *jsou* skvělí válečníci. A nás je proti všem Přísežníkům jenom šest.“

Ctirad vstal a došel do středu místnosti. „Červenopláštníci neodrazili všechny ty Přísežníky v Amayi proto, abychom se jim objevili u dveří,“ řekl. „Všichni víme, že nás sledují. To poslední, co chci, je dovést Přísežníky k Červenopláštníkům. Pokud selžeme my, Červenopláštníci musí být připraveni bránit Erdas za nás.“

„Páni! Tady na chvíli přibrzdi, kamaráde,“ ozval se Rolan. „Já chci pomoc od Červenopláštníků *dočasně*. Erdas nepotřebuje jejich pomoc nastalo. Proto tady jsou Zelenopláštníci.“

„Myslíš Zelenopláštníci momentálně zamčení na Zeleném hradě?“ zeptal se Ctirad. „Zelenopláštníci uvěznění v citadele?“

„Dost,“ řekla Abeke. „Máme přece být tmel, co spojuje. Musíme držet při sobě, ne se hádat.“ Obrátila se na Conora. „Ty jsi nic neřekl. Co myslíš? Měl by nás Ctirad dovést na základnu Červenopláštníků?“

Conorovi chvíli trvalo, než mu došlo, že Abeke mluví na něj. Byl ponořený do rozhovoru a naslouchal, jak se

spolu jeho přátelé přou. Pokud se jim nepovede Zelenopláštníky zachránit, brzy by se mohli ocitnout v bitvě, kde budou stát jeden proti druhému, každý na straně svého národa. Conor proti Abeke. Eura proti Niloji. Národ proti národu. Tohle by Erdas rozhodně zničilo.

„Jak daleko je hlavní sídlo Červenopláštníků?“ zeptal se.

„Aspoň týden cesty,“ odpověděl Ctirad. „A to kdybychom cestovali přes den. Plížit se v noci by trvalo daleko déle.“

Conor si mnul paži. Přál si, aby byl Brigán po jeho boku. Když měl vedle sebe svého vlka, cítil se vždy klidnější. Stačilo mu hladit ho po jeho šedobílé srsti a hned mu bylo lehčeji. „Nemůžeme si dovolit ztratit tolik času,“ řekl. „Myslím, že bychom měli vyrazit rovnou do Trunswicku. Ale pokud tam nic nenajdeme, zavede nás Ctirad do hlavního sídla Červenopláštníků. Tam bychom se přeskupili a vymysleli nový plán.“

Všichni pomalu přikývli. Tmel držící je při sobě stále fungoval, aspoň prozatím.

„Dost povídání,“ řekl Rolan a tleskl rukama. „Kdo si dá trochu okoralých sucharů?“

Po snídani, jež bohužel sestávala více z rybích šupin než z masa, vyšel Conor na palubu, kde uskakoval členům posádky, kteří připravovali plavidlo na přistání. Na moře se snesla mlha, obstoupila loď a zpomalila ji. Conor už zemi neviděl, ale věděl, že tam je.

Za sebou uslyšel zaskřípat prkna paluby. Otočil se a uviděl Ctirada, jak pomalu jde směrem k němu.

„Na poloviční kočku moc tichý nejsi,“ poznamenal Connor. „Měl by ses přiučit u Abeke.“

Pár námořníků prošlo kolem Ctirada s očima upřenýma do země a chlapec si odfrkl. Posádka mu nedůvěřovala už od chvíle, kdy vypluli z přístavu – kvůli svým očím a masce vyčníval víc než ostatní. Ctirad se přetvařoval dobře, ale Connor věděl, že ho to šeptání a odsuzující pohledy štvou. Strávil s ním dost času na to, aby rozpoznal, že se Ctiradovi něco zajídá.

Lod' sebou znovu trhla. Ctirad se opřel o zábradlí, stiskl jej a zaryl drápy do rozpraskaného dřeva. „Jsmo blízko,“ řekl. „Cítím zemi i přes všechnu tu slanou vodu.“ Vrhł letmý pohled na Conora. „Poslyš, chtěl jsem ti poděkovat, že jsi mě tam v naší kajutě podpořil.“

Přísně vzato Connor nikoho nepodpořil. Jenom se chtěl co nejrychleji dostat do Trunswicku.

„Abeke při jídle zmínila, že jsi před tím setkáním v citadele pobyl doma s rodinou,“ řekl Ctirad. „Podíval ses, ehm, i do města?“

Connor zavrtěl hlavou. „Ne, většinou jsem zůstal poblíž domu. Chodit do Trunswicku mi nepřipadalo chytré.“ Přestože byl Žerf poražen, obyvatelstvo lidem v uniformě stále nedůvěřovalo, obzvlášť Zelenopláštíkům. Pro mnoho Euranů byli Zelenopláštníci to samé jako Dobyvatelé, jen silnější.

„Nejspíš bys měl něco vědět,“ začal Ctirad. „Já... no... Já tak nějak nevím, kde jsou ty záznamy, které nás dovedou k Drápu šelmy.“

„Cože?“

„No, víš, v našem sídle hořelo. Byla to jediná možnost, jak ochránit Dawsona.“ Ctirad zatřásl hlavou. „Těžko se to vysvětluje. Měl jsem fakt špatný den.“

Conor nemohl uvěřit svým uším. „Takže ty záznamy budeme hledat kde?“ zeptal se.

„Než můj otec odešel z města, tak knihovnu asi zachránil. Doufám. Ten požár nebyl tak strašný. Podle toho, co jsem viděl naposled, zachvátil jenom vršek hradu. A možná západní křídlo. A místnosti služebnictva.“

„Čím víc o tom mluvíš, tím hůř to zní.“ Conor vyrazil pryč. „Musím říct ostatním –“

„Ne! Počkej.“ Ctirad před něj skočil a zamrkal svýma kočičíma očima. „Prosím, neříkej jim to. Chci, aby mi věřili.“

„Důvěru lidí si nezískáš tak, že jim budeš lhát.“

„Já vím, jenom...“ zavrtěl hlavou. „Jenom chci být důležitý. Chci být...“

„Hrdina?“

Přikývl. „Chci být hrdina jako vy.“ Povzdechl si. „Ty záznamy tam někde jsou. Určitě.“

Conor na Ctirada dlouhou chvíli upřeně hleděl. Kéž by mohl vidět chlapci do tváře. Jeho maska zakrývala příliš mnoho. Konečně přikývl. „Dobře. Zatím to zůstane mezi námi.“ Pohlédl zpět do mlhy. „Jenom doufám, že s těmi záznamy máš pravdu. Závisí na tom celý Erdas.“

VENKOV

KDYŽ MEJ-LIN S OSTATNÍMI OPOUŠTĚLI LOŤ, TEMNOU OBLOHU osvětloval měsíc v úplňku. Jakmile se dostali dostatečně daleko od mola, Abeke s Conorem vypustili svá spirituální zvířata. Brigan se vyválel ve vysoké trávě, dosud vlhké od mlhy, a potom zakňučel jako štěně, které si hraje s kostí. Conor mu nejdřív vynadal, ale pak si klekl na zem a začal se s ním prát. Chytil vlka kolem krku, jako kdyby byl hračka, a ne Velký strážce.

Uraza opatrně zahrabala tlapou v trávě, pak začichala ve vzduchu. Zdvihla uši, přimhouřila oči s fialovými duhovkami a vzadu na krku se jí zježila srst.

„Taky to cítím,“ řekla Abeke a vytáhla z toulce šíp. „Za chvílku jsme zpátky,“ špitla k ostatním. „Jdeme chytit naše další jídlo.“

Když zmizely, Rolan se podíval na oblohu a sledoval Essix, jak krouží vzduchem. Konečně mu slétla na rameno a uvelebila se na těžkém hnědém plášti. Sokolice se na rozdíl

od ostatních zvířat chtěla pohybovat volně a na loď se vracela, jen pokud si potřebovala odpočinout. Rolan vytáhl kus sušené ryby a nabídl jí ho. Essix kousíček uzobla a zaskřehotala. Roztáhla hnědozlatá křídla a vzlétla – povadlý kousek masa nechala v Rolanově ruce.

„Vidíte? Ani Essix ty ryby už nechce,“ zabručel. Kousl si, zamračil se a pak jídlo vyplivl.

„Vypustíš Dží?“ zeptala se Anka Mej-lin. Anka se skrývala, takže Mej-lin vedle sebe zahlédla sotva postřehnutelný pohyb. Zelenopláštnice splývala s okolím a zrovna teď byla temná jako noční obloha.

„Neměli bychom se zdržovat,“ řekla Mej-lin. „Vypustím ji, jakmile se utáboříme.“

Anka jí položila ruku na rameno. „To je v pořádku. Myslí, že několik minut si dovolit můžeme, jestli ji chceš vidět.“

Mej-lin se usmála. Vidět Dží *by bylo* fajn, i když jen na chvíli. Vyšlehl oslnivý záblesk a najednou před ní stála Dží – kopec černé a bílé. Mej-lin rukama prohrábla její plyšovou srst. Dží byla hezky teplá, takže by se k ní Mej-lin nejradši přitulila. Panda dívku rozpustile olízla, čímž ji rozesmála.

„Ano, taky se mi stýskalo.“ Objala zvíře. „Čeká nás dlouhá štreka. Ale neboj. Nebudu tě nutit celou cestu šlapat.“

Tím si Mej-lin od pandy vysloužila další olíznutí.

„Na cestu máme jenom pár hodin a pak budeme muset zastavit,“ řekla Mej-lin Ance. „Myslíš, že by se dalo nějak udělat, abychom cestovali i přes den?“

„To by bylo příliš riskantní,“ řekla. „Moje schopnosti nás skrýt dokážou, ale ne pokud jsme v neustálém pohybu. A rozhodně ne v tak otevřené krajině, jako je tahle.“